

#1 NEW YORK TIMES-BESTSELLERAUTEUR

LUCY SCORE

Mistakes
were
made

Chaos is haar
tweede naam

Lucy Score

Mistakes were made

Story Lake-serie – deel 2

Vertaling Jacodine van de Velde

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020558630
ISBN e-book 9789020558647
ISBN audioboek 9789020558654
NUR 340

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2026 Lucy Score

Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *Mistakes Were Made* door Bloom Books, een imprint van Sourcebooks, Illinois, VS.
Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Bookcase Literary Agency en Marianne Schönbach Literary Agency.

Vertaling Jacodine van de Velde
Omslagontwerp © 2026 Kari March Designs and Sourcebooks
Nederlands omslagontwerp Bij Barbara
Plattegrond Story Lake © Camila Gray
Omslagafbeeldingen Shutterstock, Adobe Stock, Depositphotos
Binnenwerkaafbeeldingen iStock

www.zomerenkeuning.nl
www.lucyscore.net

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Voor iedereen die ooit te veel en niet genoeg was.

Voor iedereen die ooit te veel en niet genoeg was.

Een slang in het gezicht

Zoey

Mijn nicht had mazzel dat ze zich een hele staat bij me vandaan bevond en dat moord illegaal was.

‘Inez,’ zei ik met mijn laatste beetje geduld. ‘Ik wil dat je dat hysterische gedoe acht tandjes mindert. Ik kan je niet helpen als je zo onsaamenhangend jammert.’

‘Waarom klinkt het alsof je in een grot zit?’ vroeg Inez, die tijdelijk het drama vergat waar ze me in paniek over belde. ‘Holy shit, Zoey! Zit je in een échte grot vast?’

Ik zou met mijn ogen hebben gerold, maar aangezien ik op mijn buik lag om de duistere krochten onder mijn bed af te speuren zou dat verspilde moeite zijn. ‘Ja, Inez,’ antwoordde ik droog. ‘Ik zit vast in een grot, maar ik ben zo onbaatzuchtig dat ik je niet met mijn levensbedreigende situatie tot last wilde zijn toen je belde.’

‘O mijn god!’ Mijn goedgelovige nichtje krijste dusdanig door

de speaker dat mijn oor het liefst acuut had willen bloeden. ‘Oké, app me je locatie, dan stuur ik de Mounties, of wie het ook mogen zijn die grotten in klimmen om mensen te redden, naar je toe.’

‘In godsnaam. Ik doe niet aan speleologie. Ik lig onder mijn bed en zoek een laars. Bel de Mounties maar af, die trouwens Canadees zijn. Ik ben in Pennsylvania.’ Met de zaklamp van mijn telefoon bleef ik de donkere ruimte onder het grote bed van de lodge afsporen.

Dus dáár waren mijn wollige kniekousen.

‘Weet je zeker dat je niet vastzit in een of andere grot en op het punt staat om door vleermuizen te worden aangevallen?’

‘Heel zeker.’ *Aha!* Ik spotte de vermiste Stuart Weitzman-laars, ingeklemd tussen het landelijke nachtkastje en de poot van het bed. Het kostte me een verrekke nekspier en een bult op mijn hoofd om hem los te wrikken.

‘Mooi. Dan kunnen we het weer over mij hebben. Want waar moet ik wo-ho-nen?’

Wij Moody’s waren zo theatraal.

‘Het is maar een idee, hè?’ begon ik terwijl ik van onder het bed schoof. ‘Maar waarom blijf je niet gewoon nog een tijdje in mijn appartement wonen? Je weet wel, de ruimte met slaapkamer op de tweede verdieping van een gebouw zonder lift, die ik heel lief aan je onderverhuur sinds ik tijdelijk naar het kleine Hallmark-stadje verhuisde. Of geef je je modellen-slash-catering-carrière nu al op?’

Inez was naar Manhattan gekomen met de droom een topless cateringbedrijf op te richten. Maar dan, zoals zij het noemde, een ‘artistiek topless cateringbedrijf’. Het laatste wat ik hoorde, was dat ze sinds een ongelukkig incident met hete tomatensoep alleen nog koude hapjes serveerde.

Buiten adem en mijn nek masserend liet ik mezelf op het matras vallen en bekeek de ramp die zich voordeed als mijn hotelkamer. Stapels met schone en vieze was streden om vloeroppervlakte. Mijn

‘werkspullen’ – oftewel mijn laptop en meerdere kleine papierwerk-ontploffingen – lagen verspreid op het bed en namen de kleine tweepersoonstafel onder het grote raam met uitzicht op het meer in beslag. De smalle kast had een kledingapocalyps meegemaakt en nu gingen de deuren niet meer dicht.

Een langere periode in een hotelkamer wonen en werken was lang niet zo glamoureuus als ik had gehoopt. En zelfs met de fikse korting die de eigenaar van de lodge me gaf, was het verrekke duur. Iets waar ik me zeer pijnlijk bewust van was.

Ik had een paar weken geen maandelijks blik op mijn financiën geworpen toen ik tot de ontdekking kwam dat mijn spaarrekening zo goed als leeg was. Er waren drastische maatregelen nodig om te overleven tot mijn agentpercentage van mijn enige cliënt zou binnenkomen vanwege de publicatie van haar boek... over zeven weken.

‘Dat is het nou net, Zoey. Je hébt geen appartement meer,’ jammerde Inez terwijl ik mijn been strekte en mijn voet in mijn laars schoof.

‘Je hebt toch geen etenswaren van de bakker op de zesde etage aangenomen en mijn appartement vergokt in het pokerspelletje van het gebouw, hè? Ik heb je gewaarschuwd. Madame Reneski is een gehaaide valsspeler. De casino’s in Las Vegas laten haar niet meer binnen.’

‘Wat? Nee! Ze heeft alleen je Chanel-trui van me gewonnen.’

‘Ik hoop voor je dat je niet mijn rode Chanel-trui bedoelt, want dan vermoord ik je bij de familiereünie.’

‘Zoey, wil je alsjeblieft even focussen? Ik probeer je duidelijk te maken dat je appartement niet langer jouw appartement is. Het wordt een koopappartement.’

Als een duiveltje in een doosje schoot ik overeind. ‘Wat zei je?’

‘De appartementen in het gebouw gaan verkocht worden. Ze zeiden dat je dertig dagen hebt om het te kopen of het leeg te halen.’

‘Wie zei dat, Inez?’ vroeg ik streng.

‘Dat wéét ik niet, Zóéy. De mensen die alle kennisgevingen stuurden en een paar weken geleden een vergadering organiseerden met de inwoners van het gebouw.’

Ik sloeg mijn hand tegen mijn voorhoofd. ‘Waarom heb je me dit niet eerder verteld?’

‘Ik dacht dat ik dat had gedaan. Niet dan?’

Als iemand die het grootste deel van haar leven ‘grillig’ was genoemd, had ik het label ‘te dom om te poepen’ in de romance-boekenbranche altijd een beetje bot gevonden. Tot dit moment.

‘Nee,’ reageerde ik. ‘Jij hebt me alleen verteld dat die harige kerel die je bij pilates had ontmoet mijn doucheafvoer had verstopt en dat je dacht de winnaar van *RuPaul’s Drag Race* hotdogs te hebben zien kopen bij Quick Stop.’

‘O. Ja. Nee. Dit was ver daarvoor. Misschien dat ik het een andere nicht heb verteld?’

‘Weet je, Inez? Ik bel je later terug.’ Ik verbrak de verbinding voordat ik kon toegeven aan de dringende behoefte haar te beledigen.

Het alarm op mijn telefoon jengelde irritant om me te herinneren aan mijn afspraak met Hazel over twee minuten.

‘Verdomme,’ mompelde ik terwijl ik een redelijk schone blazer van een van de stoelen bij het raam griste en een ander nummer belde.

‘Zoey! Wat leuk dat je belt. Wat heeft dat domme nichtje van je nu weer gedaan?’ Mevrouw Newville was een gepensioneerd Broadway-ster van in de tachtig die nu amateurfoodrecensent was en in Manhattan tegenover me in de gang woonde.

‘Ze heeft me niet verteld dat de appartementen allemaal verkocht worden.’

Er viel een zware stilte. ‘Nou, da’s mooi kut.’

‘Hoe kan dit gebeuren?’ vroeg ik terwijl ik mijn arm in een van de mouwen van de blazer schoof.

‘De eigenaar van het gebouw is op heterdaad betrapt in een of

ander vastgoedpiramidespel en ging de gevangenis in. De nieuwe eigenaar besloot dat ze geen zin had in huurders en koos voor verkoop van de appartementen. Je weet dat je maar dertig dagen de tijd hebt, toch?’

‘Dertig dagen om te beslissen of ik mijn huis wil kopen?’ vroeg ik hoopvol voordat ik mijn op een na favoriete lipgloss aanbracht. Mijn favoriete was ik vorige week kwijtgeraakt en ik had er niet aan gedacht een nieuwe te bestellen. Wat ik nu ook niet meer ging doen gezien het eerdergenoemde financiële shitfestijn.

‘Dertig dagen om de deal rond te krijgen of te maken dat je wegkomt,’ corrigeerde mevrouw Newville.

‘Nou, lekker dan,’ mompelde ik. Er klonk een vrolijk klopje. Ik sprong over het dienblad waar gisteren het avondeten op was gebracht en zwaaide de deur open.

Daar stond Hazel, mijn beste vriendin en enige cliënt, als een stralend baken van zelfvoldaanheid en verliefdheid. Haar lange kastanjebruine haren zaten in een zwiepende paardenstaart en haar volle pony accentueerde haar bril. De smoezelige hond aan haar voeten keek me – naar mijn mening – behoorlijk veroordelend aan. Meetcute was een middelgrote zwart-witte bol van weerbarstig pluishaar dat afgelopen zomer onderdeel had uitgemaakt van het grootse excuses-huwelijksaanzoek van Campbell Bishop, de man met wie Hazel binnenkort ging trouwen.

De hond snuffelde aan mijn laarzen alsof het kauwbotten waren. Ik gebaarde dat ze binnen konden komen en probeerde daarbij voldoende afstand te bewaren tussen mijn geliefde laarzen en Meetcutes mond vol kleine vlijmscherpe tanden. Het was niet dat ik dieren niet léúk vond. Ik gaf er alleen de voorkeur aan ze vanaf een respectvolle afstand te waarderen. Uit de buurt van hun tanden, klauwen, vacht en kwijl.

‘Ik app je de link,’ zei mevrouw Newville. ‘Wees gewaarschuwd, de vraagprijs is geen kattenpis.’

‘Bedankt voor de informatie. Blijf jij?’ Ik kon me het gebouw, of New York, niet zonder haar voorstellen.

Ze snoof. ‘Voor die prijs? Echt niet. Ik verhuis naar Portugal met mijn nieuwe vriend. Luister, ik moet ophangen. Ik heb met een financieel directeur en twee nonnen afgesproken voor karaoke. Doe! doe!, liefde!’

Ik zou tweehonderd jaar kunnen worden en nog niet zo’n interessant leven leiden als zij.

‘Dag mevrouw Newville,’ zei ik somber.

Dit kon niet waar zijn. Dit maakte geen deel uit van de triomfantelijke comeback waar ik naartoe had gewerkt sinds mijn verneiderende ontslag vorig jaar. Dit was een monumentale tegenvaller.

‘Hoe gaat het met onze favoriete Broadway-ster?’ vroeg Hazel, die Meetcutes riem losmaakte toen ik ophing.

De schattige verschrikking duwde meteen met een verrukte kreun zijn neus in mijn vieze was.

‘Ze gaat naar Portugal verhuizen. Wat afhankelijk van de kosten van het levensonderhoud daar weleens mijn volgende bestemming zou kunnen zijn.’ Ik klikte op de link van mevrouw Newville, scrollde als een gek door de pagina en wenste vervolgens grondig dat ik de klok kon terugdraaien naar een gelukkigere, minder dakloze periode in mijn leven. Zelfs in mijn voormalige literair-agent-met-een-stal-vol-goedverdienende-cliënten-Zoey-piek had ik het me niet kunnen veroorloven mijn eigen appartement te kopen. Nu, in het nog-maar-één-cliënt-en-levend-van-slinkend-spaargeld-tijdperk, was Zoey de lul... en niet op een lekkere manier. ‘Verdomme!’

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Hazel. Ze haalde een stapel post van een van de eetkamerstoelen en ging zitten.

‘Mijn nichtje –’

‘De topless cateraar, hippie herbergier of biochemicus die alpaca’s grootbrengt?’ onderbrak ze me.

‘De cateraar met het IQ van een dweil die mijn appartement

onderhuurt. Ze heeft me net laten weten dat alle appartementen in het gebouw verkocht worden en ik dertig dagen de tijd heb om het te kopen of mijn spullen eruit te halen.'

Hazel deed haar best niet al te opgewekt te kijken. Mij hield ze niet voor de gek.

Ik stak een beschuldigende vinger haar kant op. 'Stop daarmee.'

'Waarmee?' Haar bruine ogen werden groot van een geveinsd onschuld.

'Met glunderen.'

'Ik glunder niet. Meetcute, glunder ik?'

De hond keek op van de sok die hij aan het verscheuren was en bedachtzaam liet hij zijn kop opzijzakken.

'Ik heb opties,' beweerde ik.

'Natuurlijk heb je die.'

'Ik zou het appartement kunnen kopen.' Als ik meerdere banken beroofde. Of een rijk, overleden familielid ontdekte van wie ik het bestaan niet had geweten en die me als enige erfgenaam in het testament had opgenomen. Maar dat zou waarschijnlijk meer dan dertig dagen duren. 'Of ik kan een nieuwe woonplek zoeken in de stad. Misschien naar de Village verhuizen. Of naar New Jersey. Of misschien zoek ik een plek met... huisgenoten.' Ik gaf mezelf een schouderklopje omdat ik me niet in die woorden verslikte.

'Tuurlijk,' zei ze terwijl ze mijn rommelige papierwerk op nette stapels legde.

'Wen er maar niet aan dat ik hier ben. Ik kan ieder moment vertrekken,' waarschuwde ik haar.

'Weet je dat zeker?' vroeg Hazel op een onschuldig toontje terwijl ze door mijn research op tafel bladerde en een printje omhooghield. Het ruige, geërgerde gezicht van de auteur Earl Wiggins, mijn onbereikbare obsessie, staarde me aan. Hij was mijn 'witte walvis' uit het verhaal van *Moby-Dick* en was zelf een nog grotere 'dick', maar als het me lukte hem als cliënt binnen te slepen zou

mijn financieel gejammer in een financieel gejuich veranderen.

Ik griste het papier uit haar hand en stopte het in mijn tas. 'Heel zeker. Moet ik een jas aan?'

De vroege lente in Pennsylvania was op z'n best middelmatig te noemen en ik kon de apriltemperatuur en windsnelheid onmogelijk door het raam van mijn kamer heen meten.

Hazel bleef zitten en keek nadrukkelijk naar mijn tas. 'Earl Wiggins is een ouderwetse, vrouwonvriendelijke klootzak. Hij heeft een keer op een borrel tegen me gezegd dat romanceboeken "onrealistisch geneuzel" zijn omdat vrouwen niet meervoudige orgasmes kunnen krijgen. Hij heeft nog nooit een vrouwelijke agent gehad, omdat hij vindt dat ze genetisch gezien minderwaardig zijn. Je moet een jas aan. En je zou hierheen kunnen verhuizen.'

Ik wierp haar een vuile blik toe.

Zodra Hazel zich officieel had verloofd met de zwaarmoedige aannemer Cam, was ze vastberaden geworden me ervan te overtuigen dat Story Lake de perfecte plek was om mijn literaire agent-imperium weer op te bouwen.

'Haze, ik vind het leuk dat je het "iedereen kent je bij naam"-leven in dit kleine stadje hebt omarmd. Geweldig voor je, bla bla bla. Maar ik kan geen succesvolle kuttetekoppen wegkapen bij narcistische hansworsten zoals je ex-echtgenoot en de rest van mijn voormalige collega's als ik daar uren vandaan woon in een klein stadje dat stemde voor de slogan *Story Lake: McMeer Uitzicht*. Agenten moeten op plekken wonen waar boekdingen gebeuren.'

Ze snoof. 'Alsjeblieft, zeg. Tegenwoordig kan vijftien procent van je werk vanuit huis worden gedaan. De meeste agenten pendelen niet eens meer op en neer naar kantoor. Bedenk eens hoeveel geld je zou besparen als je zelfs maar voor een jaar hier zou wonen.' Ze stond op en legde haar handen op mijn schouders. 'Denk aan de kastruimte die je hier zou kunnen hebben.'

Dit was het probleem met beste vriendinnen. Ze wisten precies

hoe ze je konden paaien. Als een trotse en toegewijde kledingslet draaide het grootste deel van mijn fantasieën om ruime kasten. Een van de weinige dingen waar New York me in mijn prijsklasse niet in kon voorzien.

‘Ik zal mijn opties afwegen,’ beloofde ik.

Ja, een verlengd verblijf in Story Lake was een mogelijkheid. Maar het voelde alsof ik daarmee accepteerde dat ik had gefaald. Ik was niet geschikt voor het leven in een klein stadje. Ik was een drukke, succesvolle Manhattan-inwoner. Of tenminste, dat was ik geweest. En als het nodig was, zou ik ploeteren om weer terug op dat punt te komen. Ik moest alleen de komende paar maanden overleven, Hazels boek de stratosfeer in lanceren en de redelijk afgrijselijke Earl Wiggins als cliënt zien binnen te slepen. Appeltje-eitje.

‘Kunnen we nu alsjeblieft gaan?’ vroeg ik. ‘Jij hebt boeken te signeren en we moeten de details van de preorder bespreken.’

‘Oké. Maar je bent je er toch wel van bewust dat je geen broek draagt?’

‘Shit!’

Nadat ik de broeksituatie had verholpen door een schattige, op maat gemaakte korte broek over mijn panty met print aan te trekken en mijn favoriete beha uit Meetcutes bek te wringen, liepen we naar beneden. Story Lake Lodge lag aan de rustige, met bomen omzoomde oostelijke oever van het meer. Het was een landelijk gebouw met drie verdiepingen, betimmerd met zwarte gevelbekleding en groene metalen daken. Twee vleugels spreidden zich aan beide kanten uit richting de rotsachtige kustlijn.

Toen ik hier net was ingetrokken, waren er weken voorbijgegaan waarin ik de enige gast was. Maar grotendeels dankzij de publieke

interesse in Hazels eigen *happily ever after*, werden zowel de lodge als het stadje getrakteerd op een boost aan boekenliefhebbende toeristen. Er was zelfs een handjevol lezers dat om onbegrijpelijke redenen had besloten van Story Lake hun permanente woonplaats te maken.

We verruilden de lift voor de chaos van de zonnige lobby.

‘Hola.’ Ik dook weg om het eind van een rol glanzend tule te ontwijken, die eigenaresse en chef-kok Hana over haar getatoeëerde schouder droeg.

‘Sorry, Zo. Voorbereidingen voor de bruiloft,’ riep ze terwijl haar lange benen haar langs ons leidden.

Twee potige kerels jogden achter haar aan en duwden karretjes vol met bladen met rammelend glaswerk.

Billie, Hana’s vrouw en zakenpartner, zwaaide van achter de balie met haar elleboog naar ons. Ze had twee telefoons tegen haar oren geklemd en probeerde met verwoede hoofdgebaren aan een bezorger duidelijk te maken waar de lobbybar zich bevond.

Ik zwaaide terug en viel bijna op mijn kont toen een vrouw met een verhit gezicht en manisch blijde ogen vlak voor me bleef staan. Ze droeg een oversized trui waarop stond *BRUID #2*.

‘O mijn god,’ zei ze opgewonden. Ze had praktisch sterretjes in haar ogen. ‘Je bent het echt. Ik bedoel, ik wist dat je hier wóónde. Dat is waarom wij – ik en mijn aanstaande vrouw, jippie! – besloten hier te trouwen. We kwamen in feite vanuit Maryland hierheen om jou tijdens het winterfeest en het ultieme-bingokampioenschap te stalken, maar uiteindelijk werden we verliefd op dit stadje. Dus hebben we de lodge geboekt voor onze bruiloft, die dit weekend is. Je moet echt komen! We houden van je!’

Bruid #2 zei dit allemaal in één ademteug over mijn hoofd heen tegen mijn aanzienlijk langere, beroemdere beste vriendin.

Ik nam een agent-achtig momentje om er zeker van te zijn dat de sprankelende bruid geen fysieke bedreiging vormde voor Hazel

voordat ik met tegenzin de riem van de hond overnam en uit de weg stapte.

‘Ga je hier trouwen? Ik ook! Gefeliciteerd,’ gilte Hazel.

‘OMG IK GA IN DEZELFDE ACCOMMODATIE TROUWEN ALS HAZEL FREAKING HART?’

De stem, die nu een octaaf hoger klonk, zorgde ervoor dat Meetcute zielig jankte. Ik had medelijden met hem en nam hem mee de voordeuren door en de zonnige, maar frisse lentedag in.

De hond snuffelde zich een weg over het trottoir alsof hij belangrijke zaken af te handelen had. ‘O, alsjeblieft. Ga nu alsjeblieft niet poepen. Niet poepen, alsjeblieft,’ scandeerde ik naar de goden van de dierenontlasting tot Hazel zich een minuutje later bij ons voegde. ‘Dat was me een enthousiast bruid,’ zei ik terwijl ik opgelucht de riem aan haar overdroeg.

‘Schattig, hè? Ik zal je maar alvast waarschuwen, ik ga vreselijk onuitstaanbaar zijn voor mijn bruiloft,’ zei ze dromerig.

Meetcute draaide een rondje op het gras en liet zijn kont zakken.

Ha! Dank je wel, poepgoden! Er zat me in ieder geval nog iets mee vandaag. ‘Daar twijfel ik niet aan. Ik zou teleurgesteld zijn als je dat niet was. Trekt Cam het een beetje met de voorbereidingen van de bruiloft?’

Hazel haalde een poepzakje uit de chique houder die aan de riem was bevestigd. ‘Hij heeft een verrassend uitgesproken mening over het eten, de bloemen en de uitnodigingen.’

‘En wat heeft hij te melden over de jurk?’

Ze kreeg een sluwe glimlach op haar gezicht, ondanks dat ze die smerige zoi opruimde. Liefde deed vreemde dingen met mensen. ‘Hij zei dat die makkelijk uit te trekken moet zijn.’

Ik zuchtte. ‘Als ik niet zoveel van je hield, zou ik je waarschijnlijk haten.’

‘Dat snap ik helemaal,’ zei ze zelfgenoegzaam.

‘Hoe gaat het met het schrijven?’

Ze kromp ineen. 'Ik probeer de personages te leren kennen.'

Dat was een verkapte manier om te zeggen dat er meer online geshopt werd dan dat er daadwerkelijk werd geschreven.

'Je weet het, het enige wat beter werkt als comeback dan één bestseller...'

'Ik weet het. Ik weet het. Twéé bestsellers.'

'Waardoor loop je vast?'

'Geen idee. Ik denk dat ik gewoon nog niet goed weet wie ze zijn. Wat betekent dat ik niet weet waarom ze niet samen kunnen zijn.'

'Zeg tegen Cam dat hij je meer inspiratie moet geven,' opperde ik.

'O, dat heeft hij gedaan. Vanmorgen. In de keuken,' verkondigde Hazel met die griezelig zelfvoldane grijns van een vrouw die was klaargekomen op het aanrechtblad.

'Liefde is zo onhygiënisch.'

We besloten naar de boekwinkel te lopen. Het gaf Meetcute de kans om tegen elke boom te pissen die we passeerden. En het gaf mij de kans om niet al mijn vingernagels te breken als ik me een kilometer lang vastklampte aan de hendel van het portier van de tweedehandsauto die Cam voor Hazel had gekocht. Haar rijkdommen werden beter. Beetje bij beetje. De enorme omvang van de SUV verzekerde haar veiligheid achter het stuur, maar datzelfde kon niet gezegd worden van die van de trottoirs van de stad en de vuilnisbakken van de burens.

De zon scheen fel aan de wolkeloze blauwe lucht en werd weerkaatst door de laatste spoortjes sneeuw op Lake Drive. Groene steeltjes van narcissen en krokussen staken hun kopjes boven de grond uit, een voorbode van de schoonheid en warmte die nu niet meer lang op zich zou laten wachten. Een nieuw begin. Frisse start.

Yep. Iedereen genoot van een nieuw hoofdstuk. Het mijne was alleen wat minder triomfantelijk dan dat van anderen. Mijn appartement verliezen was de nieuwste metaforische straal citroensap in de ogen van een neerwaartse spiraal aan fouten.

‘Moet je raden wie er vanmorgen aan de ontbijttafel kattenvoer zat te eten toen Cam en ik opstonden?’ zei Hazel. Ze herschikte de hondenriem die ze aan de lus van haar broek had vastgeklikt, omdat ze nu het type mens was dat hondenriemen aan haar broek vastklikte.

‘Ik gok op DeWalt.’ DeWalt was Hazels vadsige rode kater die haar gezelschap hield op haar bureau als ze schreef. En met ‘gezelschap hield’ bedoelde ik dat hij zijn omvangrijke lijf over haar toetsenbord uitstreckte en zo betekenisloze tekens aan haar manuscript toevoegde.

‘DeWalt en Bértha,’ liet ze weten terwijl Meetcute het bos in slenterde om de perfecte tak te zoeken om mee het centrum in te nemen.

Hazel had haar roze gedrocht van een huis in een moment van paniek gekocht tijdens een niet al te correcte onlineveiling, om vervolgens tot de ontdekking te komen dat het in een flink bouwvallige staat verkeerde... en onderdak bood aan een grote, soort van huisdierachtige wasbeer. Ik beschouwde Bertha als een combinatie van Liam Neeson en een omgekeerde Houdini. Ze had de vaardigheid om ondanks alle wasbeerwerende maatregelen die Cam had genomen altijd weer terug in het huis te komen.

‘Cam gaat hier zeker weer helemaal door geobsedeerd raken, of niet? Alsof hij het konijnenhol van *Alice in Wonderland* in gezogen wordt,’ plaagde ik.

‘Ik denk dat je het wasbeerhol bedoelt. Hij zat al met zijn broers aan de telefoon om surveillancetactieken te bespreken.’

‘Dat klinkt als goede inspiratie voor boek twee.’

‘Argh. We zullen zien. Schrijven is zwaar, maar ik wil geen echte baan moeten zoeken.’

Meetcute kwam het bos uit gestuiterd met een middelgrote boomtak tussen zijn tanden geklemd. Trots mepte hij met het ding tegen mijn schenen.

‘Ahhh! Schatje! Wat knap van jou,’ kirde Hazel.

‘Au. Ja, ontzettend atletisch van je. Dit belemmert onze wandeling totaál niet,’ zei ik met een afkerig klopje op zijn kop. Hij stortte op de grond neer en kronkelde uitgelaten met heel zijn lijf zonder de stok los te laten.

We liepen verder in de richting van het centrum. Toen we in de buurt kwamen, gebaarde Hazel naar de onopvallende brievenbus met een houten bordje waarop BISHOP stond. ‘Levi boekt vooruitgang met zijn manuscript. Hij neemt het behoorlijk serieus. Hij heeft me nog maar een paar hoofdstukken laten lezen, maar die zijn erg goed. Als je geïnteresseerd bent, kan ik je een kopie van zijn eerste versie bezorgen als hij klaar is.’

‘Als ik Earl Wiggins nog niet heb gestrikt tegen de tijd dat Levi klaar is, zal ik ernaar kijken,’ beloofde ik.

Hazel trok haar neus op. ‘Serieus, wat moet je met die ouderwetse, “in mijn tijd waren mannen échte mannen en maakten vrouwen het avondeten klaar”-knakker?’

‘Die succesvolle “knakker” is met zijn laatste vijftien titels op de lijst met populairste hardcovers van de *New York Times* beland,’ benadrukte ik. ‘Trouwens, als we jouw boek eenmaal bovenaan in de hitlijsten krijgen én het lukt me nog een succesvolle auteur van mijn oude firma te strikken, dan is mijn missie geslaagd.’

‘Hunkerend-naar-wraak-Zoey is een van mijn favoriete Zoey’s. Maar je weet wat ik zou zeggen als je mijn hoofdpersoon was.’

‘Ik ben niemands hoofdpersoon,’ beweerde ik.

Hazel bracht haar hand naar haar hartstreek. ‘Ik zou de beeldschone en getalenteerde beste vriendin zijn die aan de beeldschone en getalenteerde hoofdpersoon duidelijk maakte dat wreak niet de meest waardevolle missie in het leven is.’

‘O, echt niet? En wat dan wel?’

‘Liefde,’ antwoordde ze theatraal.

‘Nou, dan is het maar goed dat dit het echte leven is en niet een

van je boeken, zodat ik niet naar je hoeft te luisteren.'

Op dat moment viel er een schaduw over ons heen. Meetcutes kraalogen werden zelfs nog groter dan normaal en hij liet zijn stok vallen om verwoed te blaffen naar wat zich boven ons bevond.

'Verdomme, Goose.' Hazel keek naar boven, naar de Amerikaanse zeearend die op een boomtak boven onze hoofden was geland. Ik was er nog altijd niet aan gewend dat dit stadje een eigen zeearend bleek te hebben. In New York hadden we alleen duiven. Deze vogel was enorm en heel misschien een ietsiepietsie majestueus. En hij was ook een gigantische lastpak. Als je een dier als aartsvijand kon hebben, was Goose de mijne. Hij had ons bij onze aankomst in Story Lake begroet door Hazel tegen het hoofd te raken en een enorme dode vis op mijn schoot te dumpen. Ik droeg er nog altijd de emotionele littekens van.

'Niét op ons schijten,' beval ik met mijn meest autoritaire stem.

'Niét mijn hond opeten,' zei Hazel.

'Inderdaad, dat mag je ook niet doen,' voegde ik er snel aan toe.

'Heeft hij nou iets in zijn klauwen?' vroeg Hazel. Ze hield haar hoofd scheef.

Meetcute stopte even met blaffen en bootste haar gekantelde hoofd na.

Ik tuurde naar boven. Er bewoog in ieder geval iets tegen de knoestige grijze stam van de eikenboom. Iets langs en duns.

Ik zweer het, de vogel keek me recht in de ogen toen hij zijn enorme vleugels spreidde.

'Is dat een...?' Hazels stem stierf weg door afgrijzen.

'Waag het niet, Goose,' waarschuwde ik met een schorre fluis-terstem.

Maar het was te laat. De vogel opende zijn klauwen en liet zijn prooi mijn kant op vallen.

De slang – een echte, levende, verdomde slang – raakte me vol tegen mijn voorhoofd en gleed naar mijn schouder.

‘Wat. De. Fuuuuck? Jij gevederde klojo!’ schreeuwde ik. Mijn overlevingsinstinct stak de kop op en ik sprintte de weg op terwijl ik manisch over mijn haar en schouders veegde. ‘Haal hem weg! Haal hem wég!’

Paniekerig rende ik zigzaggend over het asfalt terwijl ik zo veel mogelijk afstand tussen mij en die verrekte zeearend en zijn slang probeerde te krijgen. Tegen de tijd dat Hazel mijn naam riep, werd ik al verblind door een zonnestraal op glas en metaal.

**Hij is op zoek naar de perfecte echtgenote.
Zij wil alleen maar een perfecte onenightstand.**

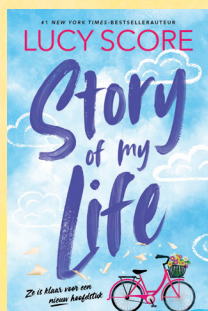
Literair agent Zoey Moody haat het dorpsleven, maar nu ze uit de gratie is geraakt in de New Yorkse uitgeefwereld, zit ze samen met haar beste vriendin – en enige cliënt – Hazel vast in een klein stadje in Pennsylvania. Zoey wil niets liever dan Hazels nieuwe roman tot een groot succes maken, zodat ze eindelijk terug kan naar Manhattan, én er weer wat geld binnenkomt op haar bankrekening.

Alleen staat haar knappe, maar serieuze huurbaas Gage Bishop in de weg. Hij wil stabiliteit en heeft de komende vijf jaar uitgepland, zij wil vrijheid en heeft de meest rommelige agenda die hij ooit heeft gezien. Hoewel ze weten dat het nooit gaat werken, is hun klik overduidelijk. Als Gages wereld op z'n kop staat door een verschrikkelijke gebeurtenis in de familie, is Zoey er voor hem. Eén nacht samen kan alles veranderen... of verwoesten.

Lucy Score is de *New York Times*-bestseller-auteur van meerdere contemporary romance-boeken. Haar boeken zijn verschenen in dertig talen. Eerder schreef ze de populaire Kockemout-serie die een grote hit werd. Ze groeide op in een boekengekke familie. Nu woont ze met Mr. Lucy en hun eigenwijze kat Cleo in Pennsylvania.

Lees ook in
de serie:

Z&K

NUR 340

9 789020 558630

www.zomerenkeuning.nl